

gamle Standpunkt. Hvis de Herrer ikke mente det, kunde de ganske roligt opfylde Kravet om at lade en Valgdag komme mellem dette Lovforslags Forelæggelse og den Dag, det skal endeligt vedtages her i Tinget. Men de Herrer vide godt, at de have ikke deres Vælgere med sig, naar de stemme for Forslag af den Beskaffenhed. De maa vide det, for der er ikke et eneste Medlem af Venstrereformpartiet, der ikke paa sidste Valgdag har sagt til sine Vælgere: Jeg vil arbejde for, at naar vi faa en ny Ordning, skal Militærvæsenet blive billigere, og saa længe Forsvarskommissionen sidder, vil jeg modsætte mig enhver Stigning i de militære Udgifter. Det har hvert eneste Medlem af det nuværende Reformparti lovet sine Vælgere, da de sidst stode paa Valgtribunerne. (*Mange Stemmer: Nej! Nej!*). Har det ærede Medlem for Vejle (Nielsen-Kirkelund) ikke lovet det? Saa tror jeg ogsaa, at han er den eneste, der ikke har det. Men for Resten redder det ham neppe, naar han skal ud til sine Vælgere igen.

Den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister siger, at han har ikke forelagt nærværende Lovforslag for at sprænge Venstre. Det er selvfølgelig en Ting, vi kunne blive ved at diskutere, saa længe det skal være, men det er jo dog en given Ting; at saa længe vi havde det forrige Venstreministerium, vilde Reformpartiet ikke gaa med til at lade et Forslag som det foreliggende eller et lignende blive forelagt her i Tinget, uagtet Krigsminister Madsen paa enhver Maade bestræbte sig for at faa Tilladelse til at forelægge et saadant Lovforslag. Den nuværende højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister vidste altsaa, at der var en meget betydelig Stemning mod dette Forslag indenfor Reformpartiet. Han vidste ogsaa, at mellem dem, der vare imod det, vare der nogle, som vare saa meget Mænd, at de ikke vilde gaa imod deres Overbevisning paa dette Punkt. Selv om han kunde gøre Regning paa, at adskillige af dem, som i Virkeligheden vare imod Lovforslaget, vilde følge ham, naar han krævede det gennemført, vidste han, at der var en Del, som absolut vilde gaa imod det, og naar derfor den nuværende højtærede Konseilspræsidents første Gerning, endnu inden han dannede sit Ministerium, var den, saa snart han skulde til at danne sit Ministerium, at meddele Reformpartiet, at han vilde forelægge en saadan Lov, saa vidste han, at han dermed vilde sprænge Partiet, og hvis han

ikke havde ønsket at sprænge Partiet, maatte han have ladet være at bebude et saadant Forslag.

Formanden: Jeg ønsker, at vi kunne faa Dagsordenen bragt til Ende i dette Møde. Der er endnu 3 Talere indtegnede. Jeg vil henstille, om de ikke finde det rigtigt at medvirke til, at vi kunne ende Behandlingen i Dagsmødet for ikke at maatte fortsætte i Aften.

Slengerik: Det var ret interessant at høre den højtærede Forsvarsministers Maade at betragte Militærudgifterne paa. Han er nu kommen ind paa den Synsmaade, at man skal se Militærudgifterne i Forhold til Udgifterne paa Finanslovens andre Budgetter. . . . (*Ellinger: Ja!*) . . . Ja, siger det ærede Medlem for Frederiksberg. Han er fuldstændig enig med den højtærede Forsvarsminister om dette Spørgsmaal. Det er jo det, jeg har sagt hele Tiden: Højre og Reformpartiet! Jeg kan nu ogsaa sige, at i dette Spørgsmaal er det ikke alene det ærede Medlem, der som Højremænd i Dag kan give sin Tilslutning til den højtærede Forsvarsminister, men et af det ærede Medlems Partifæller har tidligere anvist netop denne Vej, har sagt, at det var den rigtige Maade at betragte Militærudgifterne paa: Jo højere Udgifterne blive paa de civile Budgetter, desto højere maa de ogsaa blive paa de militære Budgetter. Det var det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der forrige Aar under Finanslovens 1ste Behandling netop anstillede den Betragtning. Han sagde: Man maa ikke saaledes rive Militærudgifterne ud alene for sig, man skal se dem i Belysning af de øvrige Udgifter, og jo større de civile Udgifter ere, desto mere kan man ofre til Militærvæsenet. Det var en rigtig god Højrebetragtning, og jeg for mit Vedkommende imødegik den den Gang og sagde, at jo mere der kræves til de civile Formaal, desto mere nødvendigt er det at spare paa det militære Omraade. Det mente jeg var en rigtig demokratisk Fremgangsmaade, men det mente det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds altsaa ikke. Han fandt tværtimod, at jo mere man gav ud til civile Formaal, desto mere burde man ofre til militære Formaal. I det Kapital er den højtærede Forsvarsminister altsaa absolut enig med de ærede Medlemmer for Københavns 4de Valgkreds og Københavns Amts 1ste Valgkreds. Saa er det ikke saa underligt, at